

legenhed, som skulde til. Ganske vist vejledes de naturligt af Auditøren, men det har let til Følge, at de, som en Landstingsmand i sin Tid udtalte, blive voldgivne Auditøren, i Stedet for at en Dommer i Virkeligheden selv skulde være i Stand til at danne sig en velbegrundet Mening om, baade hvorvidt Forbrydelse foreligger, og hvilken Straf der skal tilmaales. Der er en anden Ting, som jeg synes bør kritiseres ved Krigsretternes Sammensætning. Det er tid Tilfældet nu, at ganske unge Mennesker paa 19—20—21 Aar, unge Løjtnanter og menige, faa Sæde i Krigsretten, medens man i det civile Liv stadig væk kræver, at Dommerne skulde være myndige, i alt Fald ikke altfor unge Mennesker, ikke saa unge Mennesker som de, der nu sidde i Krigsretterne. Hvis man havde saadan en mere fast Krigsretsinstitution, tror jeg, som sagt, det vilde være heldigt. Jeg tror, man vilde faa mere Enhed og mere System ind i hele Retsplejen. Men navnlig mener jeg, at Reformen bør gaa i Retning af, at vi faa en civil Overkrigsret eller i alt Fald aldeles overvejende med civile Dommere. Som det nu er, tror jeg ikke, Overkrigsretten mødes med Tillid fra de Sider, hvor den helst skulde have Tillid. Det er f. Eks. en ganske almindelig Mening blandt Underofficererne, at hvis der havde siddet en Underofficer i Overkrigsretten, havde Dommen i Sagen mellem Stabssergent Schmidt og Oversergent Sørensen ikke faaet det Udfald, den nu har faaet. Det var nemlig en af de Ting, som ogsaa bleve krævede navnlig fra vort Partis og fra de Radikales Side under Forhandlingerne om Loven af 1908, at der i alt Fald skulde en Underofficer med i Overkrigsretten. Men det vilde den daværende Forsvarsminister, det nuværende ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), ikke gaa med til; Underofficererne havde intet at gøre der; det skulde være Officerer alene, som sad der. I det hele taget tror jeg, det staar saaledes for den almindelige Bevidsthed, at baade Krigsretterne og Overkrigsretten i Virkeligheden ere Domstole, som i overvejende Grad ere bestemte ved et Overklassesynspunkt. Det er Overklassens Folk, som have Overvægten deri, og det vækker nu en Gang nogen Mistillid hos den store almindelige Befolkning, som ikke føler sine Interesser varetagne derved.

Vi ønske endvidere, at Reformen skal gaa i den Retning, at Forsvareren bør være til Stede fra Begyndelsen af Under-

søgelsen, saaledes at han kan bistaa og vejlede den tiltalte lige fra først af. Endvidere, at Omraadet for Krigsretterne begrænses, saaledes at det i alt Fald indskrænkes til de rent militære Forseelser, Tjenesteforseelser, og at enhver Forseelse, som i og for sig ikke har noget med Militærvæsenet at gøre, holdes ude derfra. Det er i Korthed de Ønsker, jeg tror, vi kunne nære. Der kan muligvis være endnu mere vidtgaaende Ønsker, men det kan maaske være vanskeligt at faa dem gennemførte. Og ud fra den Begrundelse, at der paa disse forskellige Omraader trænges til en Reform, er det, at vi tillade os at rette det Spørgsmaal til den højtærede Forsvarsminister: „Agter den ærede Forsvarsminister i en nær Fremtid at fremsætte Forslag for Rigsdagen om en Revision af den militære Retspleje og af Straffeloven for Krigsmagten?“

Forsvarsministeren (Krabbe): Forespørgselen gaar ud paa, om Ministeren agter i en nær Fremtid at fremsætte gennemgribende Lovforslag, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nys har angivet Karakteren af, men Forespørgselen er, saaledes som den ærede Ordfører for Forespørgerne jo ogsaa meddelte, fremkaldt eller foranlediget ved et bestemt nylig forekommet Tilfælde, og ligesom den ærede Ordfører dvælede ret udførligt ved dette Tilfælde, vil det synes naturligt, at ogsaa jeg tager mit Udgangspunkt fra det, idet jeg tillader mig at besvare Forespørgselen. Det er dette Tilfælde, en privat Injuriesag mellem en Oversergent og en Stabssergent, som er blevet paakendt af Overkrigsretten. Indholdet af Dommen er formodentlig saa temmelig i alles Erintring, og jeg kan kun bekræfte, hvad den ærede Ordfører for Forespørgerne sagde, at denne Dom virkelig statuerer, at det er straføst, om det, offentligt eller privat, betegnes som et Forræderi mod Underofficersstanden, naar en Underofficer af radikale eller socialdemokratiske Anskuelser støtter sine Partifæller. Det er virkelig Tilfældet, det staar i Dommen.

Naar vi tale om denne betydelige Sag, som er fremkaldt af dette lille Tilfælde, saa er det jo selvfølgelig, at en Minister er den sidste til at udtale en Kritik over Dommen. Jeg skal ikke med et eneste Ord berøre Dommen, dens Værdi eller min Mening om, hvorledes den skulde have været. Men der er een Ting, som Forsvarsministeren formentlig vil være kaldet til at danne sig en Mening om, og naar